Говорять люди і бачать сни
Про кращі часи потомні;
До щасної, злотної цілі вони
Біжать і спішать, невтомні.
Світ старіє, знов молодіє світ,
А людина надіється — з роду в рід.

В життя її вводить надії рука,
Надія над хлопцем має,
Предивним сяйвом манить юнака
І старцем вона не вмирає:
Бо старець, кінчаючи путь трудну,
Надії зерно кладе в труну.

Вона не пуста, лестива мана,
Що в безумній душі зароїлась;
Лунає в серці вість голосна:
Для кращого ми народились;
То голос пророчить наших глибин —
І душі сподівань не обманить він.

Переклад М. Ореста